

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2012/13, 22. januar 2013, številka 1, letnik II

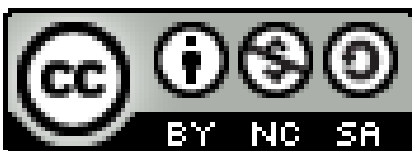

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2012/13, 22. januar 2013, številka 1, letnik II

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Tina Kramar, Taja Jančič, Miha Emeršič, Matjaž Cepuš, Aljaž Grejan, Larisa Knap, Ana Blatnik, Neža Ferlič, Saša Klezin, Tim Vorina, Lan Vorina, Mehmed Zulić, Nataša Grešak, Larisa Ortl, Larisa Knez, Mark Vrbovšek Antloga, Pia Vrbovšek Plahutar, Rok Gorišek, Tjaša Ravnika, Valentina Bezgovšek, Tadej Pasarič, Neža Ulaga

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

EVAKUACIJA

Najpomembneje je, da ostanemo mirni

Novembra je bila v naši šoli evakuacija. Na srečo je šlo za vajo. Tovrsten način osveščanja o ravnanju v primerih različnih nesreč je dobrodošel iz več razlogov. Zato smo na pogovor povabili poveljnika Prostovoljnega gasilskega društva Laško Mateja Špilerja, ki je hkrati tudi član Poklicne gasilske enote Celje.

Kako bi opredelili evakuacijo?

Evakuacija je umik iz ogroženega prostora na varno območje. Umikamo se po najhitrejši varni poti na zbirno mesto, kar je tudi namen evakuacije. Ta pot je označena v načrtu evakuacije, prav tako je označeno zbirno mesto. Treba je tudi paziti, da so evakuacijske poti vedno proste in da so izhodi odklenjeni. Načrt evakuacije je obvezen sestavni del požarnega načrta stavbe in mora tudi biti objavljen na vidnem mestu v vsakem objektu, kjer se zbira večje število ljudi, se pravi, da mora biti objavljen tudi v vaši šoli.

V katerih primerih se evakuira ljudi iz stavb? Na kaj morajo biti posamezniki pri tem pozorni? Zakaj?

Evakuacija se izvaja vedno, ko se pojavi nevarnost za življenje in zdravje ljudi, ki so v stavbi. To v praksi pomeni v vsakem primeru požara, sproščanja nevarnih snovi, potresa ali drugih naravnih nesreč.

Pri evakuaciji je treba upoštevati pravilno smer umikanja na varno. V primeru osnovne šole imajo zelo pomembno vlogo učitelji, saj so odgovorni za varnost učencev, da vsi varno pridejo do zbirnega mesta.

Kako moramo ravnati v primeru različnih nesreč? V osnovi je tako, da moramo najprej gledati na svojo varnost, torej v primeru nesreče posredujemo v skladu s svojimi zmožnostmi.

So ukrepi pri vseh nesrečah enaki ali se razlikujejo? Lahko navedete nekaj primerov nesreč in načinov ukrepanja?

Če na primer zaznamo požar, ga poskušamo pogasiti z začetnimi gasilnimi sredstvi (gasilnik, voda ...), v kolikor smo za to usposobljeni. V nasprotnem primeru je najbolje, da takoj obvestimo gasilce na številko 112.

V primeru potresa je najbolje, da se umaknemo na varno iz objekta. Če to ni možno, poiščemo zaščito pod masivnimi mizami ali med podboji vrat ... Seveda če smo v nižjih nadstropjih, odidemo mirno ven.

Ob poplavah, ki so v občini Laško zelo aktualne, je najbolje, da stvari umaknemo na varno v višja nadstropja ter počakamo, da voda preneha naraščati.

Če vam lahko zastavim praktično vprašanje – kako naj ravnamo učenci, če na primer pride do potresa in smo ravno takrat v učilnici slovenščina 2?

Glede na to, da v tej učilnici ni masivnih miz in da vsi učenci iz razreda ne morete stati med podboji, je v tem primeru najbolje, da se zaradi steklenih oken pomaknete proti sredini učilnice. Enako priporočam pri vseh takšnih učilnicah.

Ljudje v primerih nesreč zagotovo naredimo ogromno napak ...

Ljudje brez napak ne obstajajo. Vsi delamo napake. Treba se je pa truditi, da jih je čim manj. Pri nepredvidenih dogodkih moramo ostati mirni in pametno razmisliti, kaj je treba storiti. Vsekakor je najpomembneje, da v primeru nesreče ali požara počnemo samo stvari, za katere smo prepričani, da jih

obvladamo. Ostalo je najbolje, da prepustimo strokovno usposobljenim osebam (gasilcem, policiji, reševalcem).

Na kakšen način se o tem pouči otroke?

Otroke in tudi odrasle se za primer raznih nesreč najbolje poučuje z različnimi simulacijami, saj se tako najbolje učijo ravnanja v podobnih resničnih situacijah.

Kdo je odgovoren za to?

V šolah so za poučevanje odgovorni učitelji in ostali strokovni delavci.

Se vam zdi, da se v šoli učence dovolj opozarja na to?

O tem, koliko se to res izvaja, gasilci nimamo podatka, povem lahko le to, da mi v tem poučevanju lahko tudi sodelujemo z različnimi evakuacijami, prikazi gašenja z gasilniki ...

Ali ste se pri svojem delu srečali s kakšno nesrečo v šoli? Lahko navedete kakšen primer?

V občini Laško po mojih podatkih zaenkrat tovrstnih nesreč v šolah in vrtcih še ni bilo.

Sem pa po službeni dolžnosti (kot poklicni gasilec) posredoval pri nekaj požarih v šolah v Celju, ki so bili manjših razsežnosti (dimniški požari, požari elektro omaric ...) ter pri enem večjem požaru, ki se je na srečo zgodil konec tedna, ko v šoli ni bilo nikogar, zato je bilo naše posredovanje dosti manj zahtevno.

Kako bi ocenili pripravljenost naše šole na različne nesreče glede na izvedeno evakuacijo? Je

naša šola ustrezno pripravljena, če bi prišlo do nesreče?

Na vaji evakuacije v novembru 2012 smo tako v matični šoli v Laškem kot tudi v podružnični šoli v Debru ugotovili, da so učitelji in ostali delavci ter tudi učenci dobro odigrali svojo vlogo pri evakuaciji. Torej lahko ocenim, da so na takšne stvari dobro pripravljeni. Seveda je pri resnični situaciji lahko stanje drugačno predvsem zaradi več dejavnikov, ki lahko vplivajo na presojo in dejanja ljudi (močan dim, povečanje adrenalina, strah ...), tako da bi lahko prišlo do tega, da bi mogoče kdo od učencev ali zaposlenih ostal v objektu – tu bi potem opravili svojo nalogo gasilci z reševanjem oseb iz ogroženega objekta.

Kaj bi svetovali učencem in delavcem šole?

Učencem bi svetoval, da v primeru nesreče v šoli upoštevajo navodila učiteljev, da ohranijo mirno kri ter da se čimprej, a brez panike odpravijo po evakuacijski poti na varno do zbirnega mesta.

Za učitelje pa je pomembno, da imajo ves čas pod nadzorom vse učence in da vodijo evidenco o prisotnih in morebitnih pogrešanih, kar sporočijo odgovorni osebi (ravnateljici), ki nato podatek posreduje gasilcem. Zelo pomembno je, da imamo gasilci informacije o številu morebitnih pogrešanih oseb, ker je v takšnih primerih pomembna vsaka minuta.

Kaj lahko naredi učitelj, če ima v razredu učenca, ki ne more hoditi in pride do evakuacije?

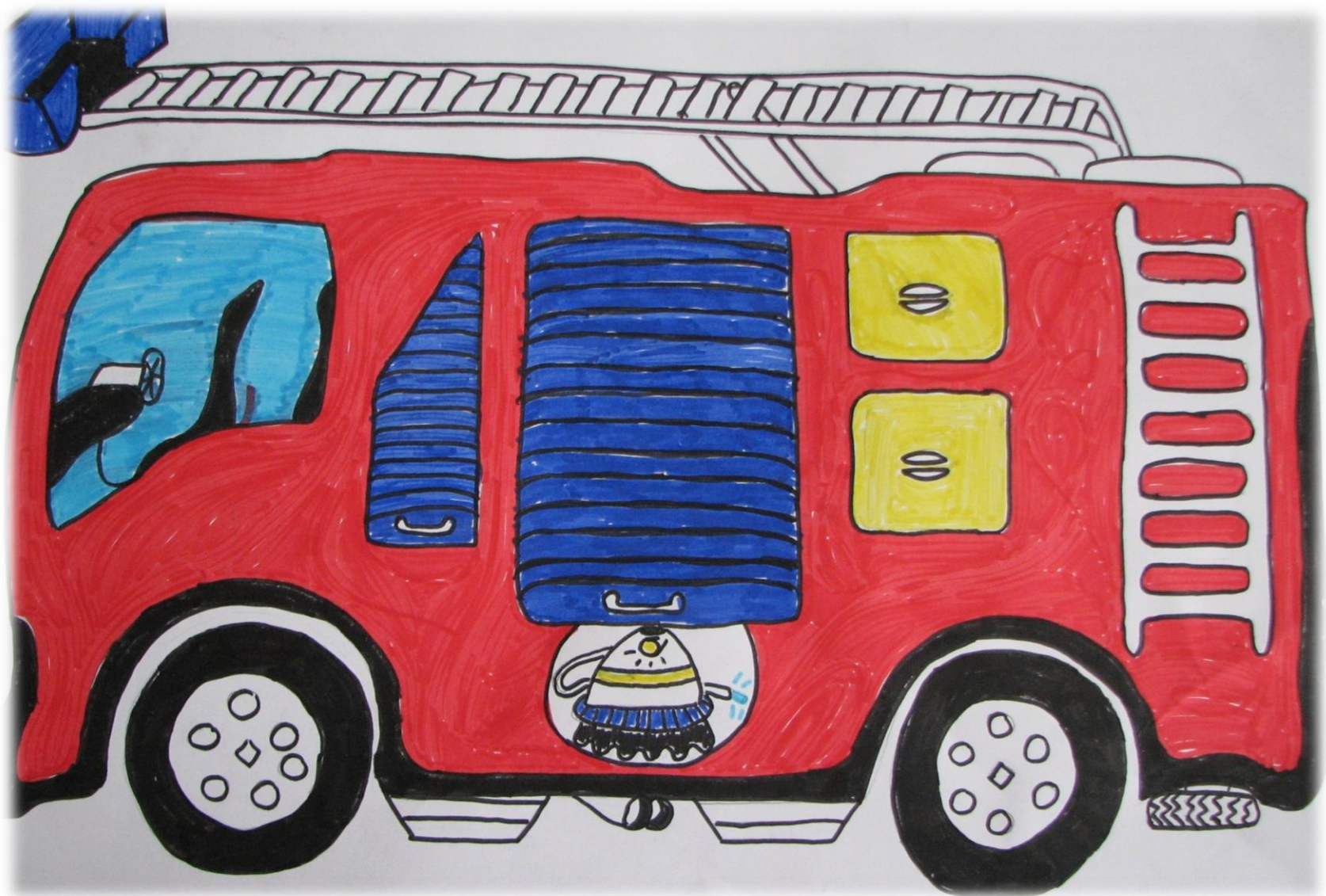
Če je v času nesreče v učilnici učenec, ki ne more sam zapustiti učilnice in hoditi, ga nikakor učitelj ne sme pustiti samega. Enako ne sme pustiti samih učence, ki morajo oditi do zbirnega mesta na varno. Zato je najbolje, da v takšnem primeru učitelj s pomočjo ostalih

učencev v razredu pomaga učencu, da lahko skupaj zapustijo učilnico in odidejo na varno.

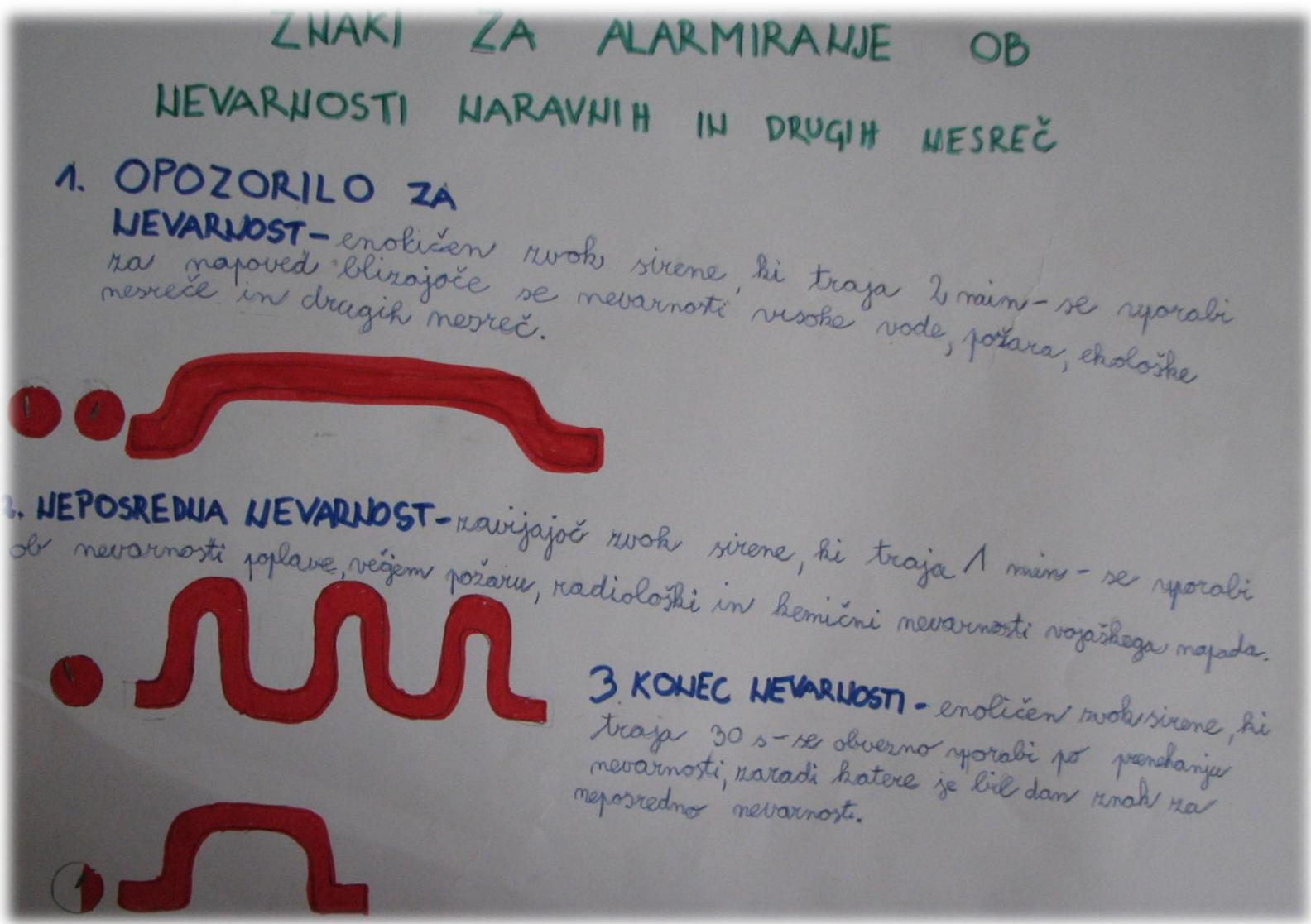
Neža Ferlič

PGD Laško vabi ...

Če te zanima delo
gasilca in si želiš postati
naš član, se nam
pridruži!
Več informacij dobiš na
tel. št: 041/763-845.

Risba: Lan Vorina

Tim Vorina

PREMEŠANE ČRKE

V decembrski številki smo objavili nalogo v Premešanih črkah. Pravilen odgovor se je glasil: Decembra je lepo tudi brez pirotehnike. Med učenci, ki so nam poslali pravilne odgovore, smo izžrebali Nejo Turnšek iz 3.b-razreda matične šole Laško. Tokrat vam ponujamo dve »premešanki«. Bo šlo?

EJONG	__ <u>1</u> __ __ __
SISGKILA TAVO	__ __ __ __ __ __ __ <u>2</u> __ __ __
EEČRSNA	__ __ <u>3</u> __ __ __ __
LSIAKSGA AUNFIMOR	__ __ __ __ __ __ __ __ <u>4</u> __ __ __ __
AAČDEL	__ __ <u>5</u> __ __ __
ADNOV ECV	__ __ __ __ __ <u>6</u> __ __
AGIIKLSS OMD	__ __ __ __ __ __ <u>7</u> __ __ __

1	2	3	4	5	6	7

Larisa Ortl

OVON TOLE EJ GEPAVR NUJARAJA.

_____.

Rok Gorišek

PŠ REČICA

Ko šola zagori ...

V četrtek, 25. oktobra, se je močno kadilo s podstrešja podružnične šole v Zgornji Rečici. Otroci smo hitro v koloni zapuščali šolske prostore, učiteljica pa je med potjo z mobitelom klicala 112. Pred šolo so prihiteli tudi sosedje, misleč, da potrebujemo pomoč. Z varne razdalje smo opazovali delo gasilcev in bili ponosni ob njihovi pohvali, da smo uspešno izvedli evakuacijo iz goreče šole.

Učenci PŠ Rečica in učiteljica Ksenija Vozlič

Urban Levičar

BRIHTNE GLAVCE

Znamo priskočiti na pomoč?

Geslo decembrskega kviza se je glasilo vesele počitnice. Med učenci, ki ste sodelovali v žrebanju, smo izžrebali Tomaža Mlakarja iz 4. razreda PŠ Vrh, ki bo nagrado dobil v prihodnjih dneh. Za to številko Kratkočasnika smo sestavili kviz na temo pomoči v stiski oziroma gasilcev. Če smo sami v stiski, radi vidimo, da nam kdo priskoči na pomoč, zato je prav, da se tudi sami trudimo biti takšni do drugih. In kako dobro poznate gasilce in njihovo delo? Pravilne rešitve lahko oddate v nabiralnih šolskega radia in časopisa v avli matične šole, po e-pošti radio@oslasko.si. Učenci podružničnih šol lahko gesla oddate svoji učiteljici, da jih bo posredovala novinarski ekipi.

1. Telefonska številka gasilcev je ...
A 113
B 112
C 116

2. Kako bi reagiral, če bi videl, da je pri starejši nemočni gospe zagorelo v hiši?
O Pokličem gasilce.
P Brez besed grem mimo.
Č Zbežim stran, da se ne bi poškodoval.

3. Gasilci imajo cevi za ...
D gašenje vode.
M »špricanje«, ko jim je vroče.
Z zalivanje rastlin ob gasilskem domu.

4. Gasilstvo je ...
I prostovoljno.
K samo za dekleta.
L obvezno.

5. Gasilci nam pomagajo, ko ...
A se nam pokvari štedilnik.
S zanetimo požar.
Š nas boli glava.

6. Kaj sodi k obvezni opremi gasilca?
O Čelada in rokavice.
E Smučarski čevlji.
T Uhani.

7. Gasilci so lep primer ...
R nesramnosti.
P lahkomiselnosti.
L pomoči v stiski.

8. Kakšne barve je gasilski avto?
I rdeče.
F zelene.
G modre.

9. Katerega leta je bilo ustanovljeno Gasilsko društvo Laško?
D 1870
J 1950
K 2000

10. Ali je bil v OŠ Primoža Trubarja Laško kdaj požar?
A Da.
I Ne.

11. S čim gasimo požar?
U S sprejem proti komarjem.
R Z gasilnim aparatom.
V S sokom.

12. Zakaj je sploh prišlo do ustanovitev gasilskih društev?
G Ker ljudje niso imeli nič za delat.
B Zaradi tega, ker se ljudem ni ljubilo pomagati drugim v nesreči.
E Ker ljudje niso bili sposobni sami preprečiti in ustaviti požara in drugih naravnih katastrof.

13. Ali bomo, če bomo poklicali napačno telefonsko številko (na primer reševalce) vseeno lahko dobili kasneje gasilce?
N Da, saj bodo preklopili na drugo zvezo.
Č Ne.

Nataša Grešak

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----

In za konec še šala☺

Gasilci rešujejo staro gospo iz gorečega bloka. Gasilec jo prime in reče: »Zdaj se bova spustila po lestvi, zato le stisnite zobe!« Gospa vzklikne: »Joj, torej se moram vrniti nazaj v stanovanje po protezo.«

LJUBEZENSKA ZGODBA

Ljubezen v Münchnu

Popoldne pri družini Korid je bilo takšno kot vsi popoldnevi zadnja dva tedna, z vsakodnevnimi prepiri med Luno in njenima staršema.

»Čisto nobene stvari mi ne pustita! To, da bi mi prepovedala pospravljanje sobe, ne, to pa ne. V šoli imam dobre ocene, nisem v slabi družbi ... Prosim vaju za božično darilo, ampak ne, vaju ne gane. A je tako težko pustiti hčer na koncert?« Luna je nasršeno gledala starša in globoko vzdihnila in izdihnila. Oče jo je pogledal utrujeno in rekel: »To smo obdelali že najmanj desetkrat, sama ne greš, če gre s teboj Venera, prav, sicer ne. Zdaj pa pojdi v sobo naredit nalogo.« Luna je zacepetala in nato s težkimi koraki zapustila kuhinjo.

Luna Korid je s svojimi starši in starejšo sestro Venero živela v vili v Ljubljani. Njena starša, bogat poslovnež in igralka, sta svoji hčeri poimenovala po planetih, ker sta bila obsedena z astronomijo. Venera je bila razumevajoča šestnajstletnica, ki je oboževala pisanje knjig in scenarijev. Pri desetih je napisala scenarij, ki ga je poslala na natečaj, in dobila nagrado. Njeno popolno nasprotje je bila sestra. Bila je silno razvajena, pred sošolci pa se je velikokrat tudi postavljala. Njeno najljubše delo je bilo opravljanje in osvajanje fantov. Imela je veliko muh, med katerimi je bila tudi udeležba na koncertu. Do stopnje joka še ni prišla, saj je vedela, da potem sploh ne bo dobila tistega, kar si želi. Skupina, ki naj bi igrala, Luni niti ni bila tako zelo všeč, vendar se je Luna odločila, ker se njene sošolke koncerta niso smele udeležiti, da bo izkoristila priložnost in se spet pohvalila. A njen načrt se je izjalovil, starši ji namreč niso pustili, da bi sama šla na koncert.

Prepiri s starši so se stopnjevali. Luna je v pritličju po marmornatih tleh tekala bosa, njen oče pa nespretno za njo. V predsobi je bilo polno dragocenih kipcev in ti so kot za stavo padali po tleh, ko je mimo tekel gospod Korid. Venera je v zgornjih nadstropjih poslušala glasbo, vendar še tako glasno nabijanje ni omililo dogajanja v pritličju. »Mislim, da je zdaj pravi trenutek!« je rekla in odšla v pritličje. Gospod Korid je Luno končno umiril in zdaj je sedela na stolu. Zraven je stala gospa Korid. »Ne vem, zakaj takšno norenje, če grem jaz zraven in imam karte?« je vprašala Venera. Luna je vstala tako hitro, da se je še edini cel kipec prevrnil, tako hitro je stekla objet Venero. Ormand, njun oče, pa je blažen rekel: »Hvala bogu, mislim, da se bom zjokal od sreče. Mama Ottavia je presenečeno rekla: »Venera, kako, kje ...?« Venera se je zasmejala: »Leon je rekel, da mi jih podari za božično darilo, če bom s seboj vzela svojo sestro. Ker je moj najboljši prijatelj, mu vse povem, zato sem mu povedala tudi, kaj se vsak dan dogaja doma. In mislim, da smo mu lahko vsi hvaležni.« Nasmejali so se in odšli v restavracijo, da bi proslavili.

Od takrat, ko je Venera svoji družini povedala, da ima dve vstopnici za koncert skupine Wild Anne, sta minila že dobra dva meseca. Do odhoda v München, kjer je bil koncert, je manjkala le še ura, v hiši Koridovih pa so potekale zadnje priprave. Luna je sedela na tleh, si lakirala nohte na nogah in telefonirala. Njena mama je hodila okrog in govorila: »Kaj pa ta nadvse ljubka oblekica?« Luna se zanjo nekajkrat sploh ni zmenila, včasih je rekla: »Ne vidiš, da se pogovarjam?« Mama ji je res pustila marsikatero stvar, vendar nihče ni želel biti v njeni bližini, ko ji je pregorela žarnica. Iz rok ji je izpulila telefon, zajela sapo, nato pa začela govoriti s tako tiho srhljivim glasom, da jo je Luna nemo poslušala: »Luna, zdaj pa dovolj. Imaš pet minut, da si pripraviš, kar misliš vzeti s seboj. Če ne boš imela pripravljenih stvari, ko pride avto, ki vaju bo odpeljal v München, boš ostala doma.« Luna je vstala kot uročena, vzela torbo in vanjo začela zlagati stvari, ki jih je želela imeti s seboj. Mama je zadovoljno odšla v pritličje. V sobo je ravno takrat, ko je Luna zaprla zadrgo na torbi, pritekla Venera: »Luna! Avto! Gremo!« Stekli sta k vhodnim vratom, kjer sta čakala gospod in gospa Korid. Dekleti sta objeli starše, ta sta jima zaželela srečno pot in jima dala denar. Dekleti sta sedli v avto, pomahali staršem in avto je speljal. Med potjo je Luna poslala nešteto SMS-ov, Venera pa se je učila in brala knjigo. Kmalu sta se znašli pred hotelom in vse, kar sta lahko izustili, je bilo le »vau«. Hotel je stal v središču Münchna in je imel nad vhodom veličastno levjo glavo. V notranjosti je bilo vse lično opremljeno, večinoma z zlatom in mahagonijevim lesom. Odšli sta do

recepције, kjer ju je ogovoril mlad receptor: »Vajin oče je za dve noči rezerviral naš najboljši apartma. Zajtrk in večerjo vama bomo postregli v sobi. Poskrbeli bomo za prevoz do koncerta, po vaju pa bo prišel vajin voznik. Sta v sobi 136, tukaj je kartica za vstop v sobo. Osebj hotela Mirables vama želi prijetno bivanje.« Dekleti sta prtljago odložili v apartmaju, ki je bil prav tako kot avla veličasten, potem sta se odpravili v mesto na kosilo. Nato sta odšli nakupovat. V hotel sta prišli pozno ponoči. Naslednji dan sta dolgo poležali, tako da sta zajtrkovali šele ob pol dvanajstih. Potem se je začelo pripravljanje na koncert. Venera je bila oblečena v petih minutah, Luna pa se je najmanj desetkrat preoblekla, kolikokrat si je na novo nanesla ličila pa je sploh nemogoče prešteti. Ko so iz recepcije poklicali, da je avto prispel, sta bili lično urejeni, Luna pa je v roki stiskala transparent, na katerem je bilo napisano »We <3 you Wild Anne«. Wild Anne so sestavljali Anne, Luke, Jake in Gary. Bili so iz Amerike in stari šestnajst, sedemnajst let. Dve uri pred koncertom so delili avtograme in se slikali z oboževalkami. Venera in Luna sta se prebili v prvo vrsto. Veneri je bila skupina všeč, na skrivaj je bila celo zaljubljena v Luka, vendar se s tem, da verjetno ona njemu ne bo všeč, ni obremenjevala, saj je vedela, da so možnosti za to tako velike kot za ukinitve šole. Nato je skozi vrata stopila skupina. Veneri je srce skoraj padlo v hlače, ko je videla, kdo gre proti njim. Ko je Luke prišel k njima, je Luna izgubila dar govora, Venera pa je ohranila mirno kri in začela govoriti: »Hey, we are from Slovenia. My name is Venera. My sister Luna is really happy because she got to see you and because of that she can not speak. Can you give me an autograph and take a picture with us?« Luke se je nasmehnil in rekel Veneri: »You are cute, you know, come with your sister to the party after the concert.« Venera je postala rdeča kot njegova živo rdeča majica. Podpisal se jima je in se nato z njima slikal. Skoraj je že odšel, vendar se je obrnil k Veneri in ji dal listek: »Here is my number, see you tonight.« Pomahal ji je in odšel k naslednjim oboževalkam. Zdaj je bila Venera rdeča veliko bolj kot njegova majica. Oboževalka, ki je stala zraven nje, jo je grdo pogledala, nato pa Venerino roko, kjer je bil listek z Lukovo številko. Med potjo v McDonalds je Luna govorila, vendar je Venera ni poslušala. Vsake toliko časa je pokimala in nekaj zamrmrala in Luna je bila zadovoljna. Pri sebi pa je premlevala zadnje dogodke, nasmehnila se je in rekla: »Nikoli ne izgubi upanja!« Luna jo je presenečeno pogledala in rekla: »Kaj?!« Venera pa se je samo zasmejala.

Imeli sta najboljše vstopnice in sta zaradi tega morali biti prej v areni. Luna je ta čas visela na telefonu, Venera pa je poslušala glasbo. Nato se je koncert začel. Kljub temu, da nobena od njiju ni znala vseh besedil, sta dve uri, kolikor je trajal koncert, uživali. Po koncertu je k njima pristopil varnostnik in jima povedal, da ga je poslal Luke. Popeljal ju je na zabavo, kjer je bilo veliko deklet in fantov. Zraven nekega dekleta je sedel Luke in se smejal. Ko je Venera videla, da dekletu kraca neke številke, se je obrnila na peti in skupaj z Luno odšla. Pred hotelom ju je čakal voznik. V očeh je imela solze, ko je za njo pritekel Luke. Vprašal jo je, kaj je narobe, ona pa mu je odgovorila, da je mislila, da mu je všeč, vendar je videla, da je dekletu pisal številko. Luke se je nasmehnil in rekel, da je bila to številka njihovega menedžerja, saj iščejo novo vizažistko. Nato ji je rekel: »You are a beauty and I love you.« In jo poljubil. Luna je zacvilila, Luke pa je nadaljeval: »Here are the tickets for our next concert. Please come, I want to see you.« Še enkrat jo je poljubil, dekleti sta sedli v avtomobil, on pa jima je mahal, dokler ju je videl. Dekleti sta varno prispeli v Ljubljano, kjer sta dva tedna nestrpno čakali na naslednji koncert.

Taja Jančič

TEKMOVANJE ZA NAJBOLJŠI RAZRED

Rezultati decembrskega ocenjevanja

V prejšnji številki časopisa smo objavili prve rezultate ocenjevanja za najboljši razred v šoli. Tokrat vam predstavljamo rezultate drugega ocenjevanja in skupni seštevek točk. A ker je do konca šolskega leta še kar nekaj časa, se lahko še marsikaj spremeni. Zato ne pozabite: novinarska ekipa vas lahko obišče kadarkoli, zato pazite na urejenost vseh prostorov v šoli.

Tina Kramar

RAZRED	PORAVNANOST, ČISTOST MIZ	TLA	TABLA	OGLASNE DESKE	GARDEROBE, MALICA	SKUPAJ
1. a	1	0.5	1	1	0.5	4
2. a	1	0.5	1	1	0.5	4
2. b	1	0.5	1	1	0.5	4
3. a	0.5	0.5	1	1	0.5	3.5
3. b	0.5	0.5	1	1	0.5	3.5
4. a	0.5	0.5	1	1	0.5	3.5
4. b	0.5	0.5	1	1	0.5	3.5
5. a	1	0.5	1	1	0.5	4
5. b	1	0.5	1	1	0.5	4
6. a	0.5	0.5	0	1	0.5	2.5
6. b	1	1	1	0.5	0.5	4
6. c	0.5	0.5	0.5	1	0.5	3
7. a	0.5	0	1	1	0.5	3
7. b	0.5	0.5	0	1	0.5	3.5
8. a	1	0.5	1	0.5	0.5	3.5
8. b	1	1	0.5	1	0.5	4
9. a	0.5	1	0	1	0.5	3
9. b	1	1	1	0.5	0.5	4

Skupni rezultati prvih dveh ocenjevanj

RAZRED	TOČKE
1. a	8
2. a	8.5
2. b	8
3. a	7.5
3. b	7.5
4. a	7.5
4. b	7
5. a	8.5
5. b	8.5
6. a	5.5
6. b	8
6. c	6
7. a	7
7. b	8.5
8. a	6
8. b	7.5
9. a	7
9. b	7

DEVETOŠOLCI

Božično-novoletni srečelov

Vsako leto devetošolci tradicionalno organizirajo srečelov za vse učence naše šole. Srečke začnejo prodajati že na božičnem sejmu v avli šole.

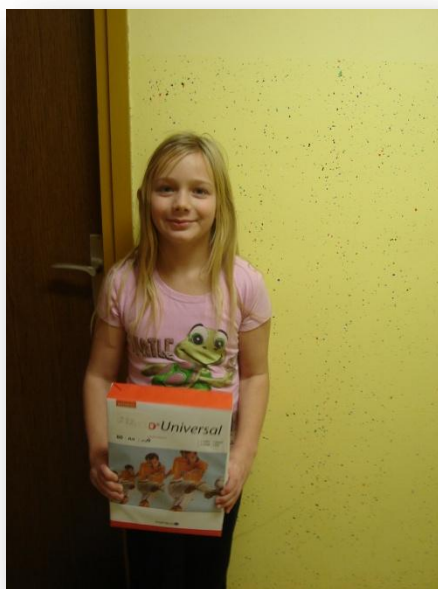
Pri srečelovih je po navadi tako, da je nekaj srečk praznih, a naši devetošolci so se odločili, da vsaka srečka prinese nagrado. Dobitke so razdelili učencem v zadnjih dveh dneh pred božično-novoletnimi počitnicami. Med devetošolci, ki so

delili dobitke, sta vladala pravo božično vzdušje in dobra volja. Veliko zadovoljstva je bilo mogoče opaziti tudi med učenci, ki so prišli po dobitke. Nekatere smo o tem tudi povprašali.

Taja Jančič

Nina Šipek

Simona Pajk

Tjaša Hrastnik

ZAHVALA ZA DOBITKE ZA SREČELOV

Novembra 2012 smo učenci devetih razredov matične šole prosili različna podjetja in ljudi v Laškem in okolici, da bi nam pomagali in nam podarili kakršne koli dobitke za šolski srečelov. Kamorkoli smo šli, smo naleteli na velikodušen odziv, tako da nam je uspelo zbrati dobitke za 420 srečk, ki smo jih tudi uspeli prodati. S tem ste nam vsi, ki ste nas podprli, finančno skrajšali pot do končnega izleta in vate, zato se vam iskreno zahvaljujemo.

Devetošolci OŠ Primoža Trubarja Laško

DAN ENOTNOSTI IN SAMOSTOJNOSTI

Praznična prireditev ob dnevu samostojnosti in enotnosti

Dan samostojnosti in enotnosti praznujemo 26. decembra. To je dela prost dan. Z njim obeležujemo razglasitev rezultatov plebiscita, ljudskega glasovanja.

Na njem je od malo več kot 93 odstotkov udeleženih volilcev na vprašanje, ali naj Slovenija postane samostojna in neodvisna država, približno 95 odstotkov odgovorilo pritrdilno. Tako se je začela osamosvojitev Slovenije. Praznik se je do septembra 2005 imenoval *dan samostojnosti*, a so ga s spremembo Zakona o praznikih in dela prostih dnevih dopolnili z *in enotnostjo*, saj smo Slovenci tisti dan pokazali največjo mero enotnosti v svoji zgodovini.

V petek, 21. decembra, pa je bila v matični šoli prireditev ob dnevu samostojnosti in enotnosti. Navajeni smo dolgočasnih prireditev z dolgimi govori in s pogledi v zgodovino. Letos pa smo se odločili drugače, saj smo poskrbeli za Trubarjeve

celice – kviz v katerem so se pomerile štiri ekipe. Med tekmovanjem so nas navdušile plesne točke Indie Karlateg, Pie Vrbovšek Plahutar in najmlajših pod vodstvom Tanje Vrhovšek. Ne smemo pozabiti omeniti dobrega glasbenega nastopa Nicka Čubra in Roka Kovačiča, ki spretno premikata prste po harmoniki, ter uvodnega dela, slovenske himne, ki jo je na klavir zaigrala Neža Ulaga. Peter Hrastelj, Jernej Maček in Nick Škorja pa so poskrbeli za humor in pravila med kvizom, v katerem je zmagala tretja skupina. Sotekmovalci in uredništvo časopisa ji iskreno čestitamo!

Ana Blatnik

PEVSKI ZBOR

Predpraznično presenečenje

Tik pred božično-novoletnimi prazniki smo se s pevci mladinskega pevskega zbora odpravili s pesmijo popestriti decembrski čas.

S seboj smo nesli tudi presenečenja, ki jih je za učence pri ravnateljici in na laški občini pustil Božiček. Najprej so pevci iz Debra zapeli v debrski podružnici in vrtcu v Debru, pevci iz Laškega pa smo se odpravili v laški vrtec, v

podružnično šolo in vrtec v Rečico, Šentrupert in na Vrh nad Laškim. Nato je sledil še obhod po matični šoli. Mislimo, da je presenečenje lepo uspelo. Na svidenje prihodnje leto!

Neža Ulaga

LIKOVNA VZGOJA

Umetniško nadarjeni šestošolci

Slika pove več kot tisoč besed. Tega se prav dobro zavedajo šestošolci iz matične šole Laško, ki so konec lanskega leta pri likovni vzgoji ustvarjali spodnje umetnine. Vse, brez izjeme, so izredno lepe, a kljub temu zaradi prostorske stiske v časopisu ne moremo objaviti vseh. Prav vsi učenci so se zelo potrudili, zato smo se v uredništvu odločili, da ne bomo nikogar posebej izpostavljali z imenom in s priimkom. Poznavalci bodo najbrž vedeli, za ostale pa le napišimo, da gre za barvni kolažni tisk.

PRVI SNEG

Pa smo ga dočakali!

Pa je prišel ta »presneti« sneg. Kdo se ga je najbolj razveselil? Otroooooociiiii!! Zakaj? Ker jim ga ni treba kidati in odkopavati zasneženega vozila. Zato raje uživajo in delajo snežake ...

... se kepajo, sankajo ...

... smučajo, lopatkajo

PLANINSKI KROŽEK

Dobrodošel, sneg!

Tudi v planinskem krožku smo se odločili, da bomo dodobra izkoristili snežno odejo in se sprostili na saneh.

Mina Čibej

PŠ VRH

Zimska razposajenost

Nismo prepričani, da je ob spodnjih fotografijah komentar sploh potreben. A roko na srce moramo priznati, da učencem podružnične šole kar malo zavidamo zaradi sneženih užitkov ... ☺

Ena gasilska ...

Le počakajte, da vam vrneva ...

Vse nam pride prav za ustvarjanje.

Dobra volja je najbolja!

FIRST LEGO LEAGUE SLOVENIJA

Z veseljem in dobrim razpoloženjem do uspeha

Sobota, 5. januarja, nam bo prostovoljcem ostala v lepem spominu. Tekmovanje FLL, kjer so prevladovali dobro počutje, sproščenost in povezanost v ekipi, je bilo res nekaj za nas! Sicer smo se najprej uvrstili med čakalne ekipe, a nam je na koncu le uspelo, da smo se uvrstili na državno tekmovanje. Pohvalimo se lahko, da so nam organizatorji zatrdili, da tako dobre navijaške ekipe še niso imeli, saj smo preglasili vse skupine! ☺

S Tajo sva našli čas in anketirali nekaj udeležencev. Povprašali sva jih, kaj jim je najbolj všeč na tekmovanju. Poleg tega je bila z nama pripravljena narediti intervju ena od začetnic in začetnikov FLL Slovenija in »šefica vseh šefic« Natalija Primužič.

Kam segajo začetki tekmovanja, se udeležba ekip povečuje?

V Sloveniji je bilo tekmovanje prvič lansko leto, ko se ga je udeležilo šestnajst ekip. Njihovo število se je povečalo, saj letos tekmuje dvaintrideset ekip, v svetu pa dvajset tisoč. Začetki v svetu segajo v leti 1995-96.

Kakšni so vaši vtisi s prejšnjega tekmovanja?

Nad lanskim tekmovanjem sem bila navdušena, saj so FLL-tekmovanja popolnoma drugačna od ostalih, a kljub temu morajo biti učenci multidisciplinirani.

Kdaj se začnejo vaše predpriprave na tekmovanje? Kakšen bo naslov prihodnje leto?

Priprave trajajo celo leto. Temo za tekmovanje dobimo iz druge države decembra. Prijave za tekmovanje zbiramo maja, medtem ko FLL-navodila tekmovalci prejmejo septembra. Vemo že tudi naslov za naslednje leto, in sicer se glasi Besnenje narave. Torej se bomo drugo leto ukvarjali z naravnimi pojavi.

Kdo je dal pobudo za začetek tekmovanja nasploh?

V svetu sta za začetek poskrbela dansko podjetje Lego in neprofitna organizacija First.

Kdo je zaslužen za to, da je tekmovanje tudi v Sloveniji?

V Sloveniji so za to zaslužni tisti, ki so tekmovanje videli v tujini in jih je navdušilo. Med njimi sem tudi jaz.

Kdo vse sodeluje pri pripravi?

Pri pripravi sodelujejo predvsem ljudje, ki pravila, ki jih dobimo v drugih jezikih, prevedejo. Nasploh pa sodeluje različno število ljudi. Danes na primer jih je tukaj dvajset. Organizator in nosilec v Sloveniji je zavod Super Glavce.

Kateri del tekmovanja vam je najljubši?

Uživam v vsakem trenutku tekmovanja! Najbolj pa mi je všeč, ko vidim ekipo, ki »funkcionira« in uživa v svojem predstavljenem delu.

Se bo tekmovanje ohranjalo še v prihodnosti?

Da.

Ana Blatnik in Taja Jančič

REPORTAŽA

Zdrava tekmovalnost

Priprave za tekmovanje? Ne. Nenehno smejanje, »nažiranje« s hrano in sproščeni pogovori v družbi Saše, Natalije, Timeje, Tare in socialne delavke Metke. Poleg nas so se pripravljali tudi fantje, ki obiskujejo predmet robotika v tehniki. Stvar smo sicer kmalu vzeli zares in se lotili dela.

Kmalu je prišla sobota, dan tekmovanja. Končno! Na avtobusu smo vsi posedli v drugo polovico, tako da je bilo šoferja verjetno strah, da se bomo prevrnili. Nato smo se odpeljali v lepo urejeno novo šolo Gorišnica, pri čemer smo se vmes tudi izgubili. Res, za Gorišnico je preveč odcepov. Pred šolo nas je pričakala prostovoljka in nas popeljala naprej. Mimogrede nam je povedala, da smo že kar pozni. Nad tem smo bili presenečeni, saj res ni lahko v soboto vstati ob šestih! Takoj ko smo vstopili v šolo, so se kamere obrnile k nam. Tudi ko smo dobili malico, nam niso prizanesli. Zato smo, kolikor hitro smo lahko, vzeli malico, zdrdrali zahvalo in odšli v telovadnico, na prizorišče dogodka. Minilo je nekaj minut in vsi smo bili sproščeni in pripravljeni na izzive. Okrasili smo prostorček, ki nam je bil namenjen, in jasno, da je bil s pomočjo socialne delavke in knjižničarke res lepo »napravljen«. Pred začetkom tekmovanja je sledil še nastop učencev iz Osnovne šole Gorišnica in ... začelo se je. Spoznali smo več otrok iz drugih šol. Vsi so bili zelo prijetni in kmalu smo se pogovarjali kot prijatelji, ki se že dolgo poznajo.

Dekleta smo navijala za fante, ko so tekmovali z robotki, in napovedovalec je stal z odprtimi usti, ko je videl, kakšnega hrupa smo sposobne. »Če ne drugega, bomo vsaj v najbolj glasnem navijanju zmagale,« smo si rekle. Ob pregledu rezultatov in ob ugotovitvi, da fantje na prvem mestu vodijo s petdesetimi točkami, smo izrabile še tisti drugi del glasilk. Čakali smo in čakali, jedli in se pogovarjali ter preverjali uro, dokler ni prišel »naš čas«, ko smo se nekaj minut do dvanajstih odpravili pred učilnice, kjer sta pred vsako čakala dva sodnika. V prvi učilnici smo predstavili projekt in se sproščeno pogovorili. V drugi so preizkusili našo povezanost in vrednote. V tretji so fantje pokazali svoje poznavanje robotkov. Beseda sodniki najbrž ni ravno primerna, saj se je šest sproščenih, prijaznih in radovednih sodnikov popolnoma »ogrelo« za naš govor in beseda je ravno zaradi sproščenega ozračja lažje stekla. Na

mah smo končali, pri čemer smo bili res zelo zadovoljni s svojo predstavitvijo.

Ne boste verjeli, ampak saj tudi mi nismo! Ko smo dekleta končala s predstavitvijo in smo imeli veliko časa, smo se zapletli v pogovor z učenci OŠ Gorišnica in že kmalu po zaslugi Timeje stali na odru ter plesali gangnam style, a tudi Ai se eu te pego nam ni ušel. Zapeli smo tudi nekaj drugih svetovnih glasbenih uspešnic, ki so jih učenci pripravili za po ozvočenju in omogočili, da smo uporabljali mikrofone. Ravno zaradi tega smo dobili veliko točk in se uvrstili na državno tekmovanje. Res je, da vse temelji na dobrem počutju, ampak da bi zaradi tega dobili točke, se nam še sanjalo ni. Kljub temu, da smo bili tam ves dan, je čas hitro minil in kmalu je poskočni voditelj rekel, da je čas, da se postavimo v vrsto, saj bodo razglasili rezultate. Sodniki FLL so se »zagnali« med udeležence in jim začeli na vratove obešati medalje. Čakali smo in čakali, vendar našega imena kar ni bilo in ni bilo slišati. Ko smo že mislili, da so nas omenili, smo ugotovili, da je vstopnico dobila skupina s podobnim imenom. Povedali so tudi, da se štiri skupine uvrstijo v čakalno vrsto, in takrat smo si dekleta začela gristi nohte. Sodnik se je zasmel in dodal: »Saj bo dekleta, saj bo.« In... povedali so naše ime. Navdušenje je bilo nepopisno, glas nam je še služil in voditelj je moral počakati kar debelih pet minut, da je prišel do besede, saj našega navdušujočega vpitja ni preglasil niti mikrofona. Razglasitvi so sledili pospravljanje, preoblačenje, slovo od novih prijateljev in odhod na avtobus. Na avtobusu smo premlevali, kje smo ga polomili in kaj bo treba izboljšati. Zagledali smo Laško in dan se je končal. Bil je odličen in seveda bo vsem, prostovoljcem, socialni delavki, knjižničarki in učitelju za robotiko, ostal v lepem spominu. Predvsem pa verjetno voditelju, ki nas je še po tekmovanju pohvalil in rekel, da smo bile kot navijačice odlične.

Taja Jančič in Ana Blatnik

FOTOREPORTAŽA

Odlično vzdušje

Medtem ko smo čakali na razglasitev rezultatov, sva se z Ano odpravili med tekmovalce in jim postavile anonimno vprašanje, kaj jim je bilo na tekmovanju FLL najbolj všeč. Nanj so bili pripravljeni odgovoriti vsi tekmovalci. Med drugim so izpostavili prijetno vzdušje, spoznavanje ljudi, robote, predstavitve, navijanje, hrano ... Vsekakor pa sva bili z Ano najbolj veseli odgovora, da so jim na tekmovanju najbolj všeč dekleta iz Laškega. Ne boste verjeli, fantje iz Gorišnice so celo prosili učiteljico Metko, ali jim dovoli, da nam razkažejo kraj. ☺ ☺ ☺

Ana Blatnik in Taja Jančič

7

ŠAHISTI

Ponovno na šahovskem zemljevidu

Po nekajletnem premoru se je v šolskem letu 2010/11 spet začel šahovski krožek. Precej mlajših učencev z navdušenjem igra šah. Za začetek smo uporabili nekaj starih šahovskih kompletov in spoznavali to miselno igro.

Zdaj, dve leti pozneje, smo se odločili, da smo pripravljeni tudi za kakšno tekmovanje. V soboto, 15. decembra 2012, smo se udeležili posamičnega področnega osnovnošolskega prvenstva celjskega območja v Šentjurju. Našo šolo so v kategoriji do dvanajst let zastopali Barbara Grešak, Nik Hrastnik, Anže Medved, Arnož Siljan in Lovro Dermota. Bilo je nekaj zmag in tudi porazov, kot se pač za šah spodobi.

V februarju 2013 bo še ekipno območno prvenstvo. Tudi tega se nameravamo udeležiti. Naši šahisti bodo v svojih kategorijah igrali še naslednje leto. Ob zavzetem delu bomo tudi rezultatsko napredovali. H krožku z veseljem hodi

tudi nekaj mlajših učencev, tako da podmladka v šoli ne manjka.

Razveseljivo je tudi to, da smo s pomočjo projekta Šah v vse osnovne šole od Šahovske zveze Slovenije pridobili deset novih šahovskih kompletov in demonstracijsko tablo. Ravnateljica pa je odobrila nakup štirih šahovskih ur. Tako imamo po novem tudi vso potrebno opremo za učenje in igranje šaha.

Počasi razmišljamo tudi o možnosti izvajanja izbirnega predmeta šah 1 – šahovske osnove v šoli. V šolskem letu 2014/15 ga bomo ponudili učencem. Pa en lep šahovski pozdrav!

Mentor Marko Sajko

TURISTIČNI KROŽEK

Božično kosilo z babicami

Člani turističnega krožka smo v petek, 21. decembra, povabili svoje babice na božično kosilo, kakršnega so najpogosteje pripravljali včasih. Dobili smo se v gospodinjski učilnici matične šole. Tam je ob našem prihodu že dišalo, saj je učiteljica že kuhala kurjo juho.

Nato smo odšli »v napad« še mi. Pripravili smo krompir, v pečico dali pečenko, naredili »tenstano« zelje in spekli kuhano kuro. Ob 14. uri so v kuhinjo »priletele« prave dobrote, ki so jih prinesle babice. Ko so babice posedle za mizo, so jim naše učenke pokazale, kako narediti praznično dekoracijo iz papirnatih prtičkov. In končno je prišel najboljši čas: pokušina naših izdelkov. Najprej smo na mizo postavili kurjo juho, zatem še »tenstano« zelje, »restan« krompir, pečenega piščanca in svinjsko pečenko. Nato so mizo obogatile praznične dobrote: potica iz pregrete smetane, šarkelj z rozinami, božični kruh in božični keksi. Ko smo vse preizkusili in se

posladkali (in doživeli najboljši del celega dneva), smo babice izprašali še o njihovih božičnih praznikih, kaj so včasih počeli za praznike in kaj so jedli. Kot da še nismo imeli dovolj dogodivščin, je za piko na i zmanjkalo elektrike. In seveda nas je čakal najbolj »zanimiv« del druženja. Ker seveda pomivalni stroj ni delal, smo morali vso posodo pomiti ročno.

Kljub temu smo preživeli prijetno popoldne, a vsega lepega je enkrat konec, ostanejo le lepi spomini ... in kakšen odvečen gram. ☺

Tadej Pasarič

Šarkelj z rozinami

Kvašeno testo: 60 dag moka, žlička soli, 2 dag kvasa, 5 dag maščobe, 5 dag sladkorja, 2 rumenjaka, 3 dl mleka, limonina lupinica, 2 žlici ruma

Šarkelj:

kvašeno testo

15 dag opranih rozin

sok/rum ali oboje

Priprava testa: Zamesimo in pregnetemo testo, ki naj vzhaja eno in pol do dve uri. Drugič naj vzhaja krajši čas. Pri tem je pomembno, da je v prostoru **toplo**.

Priprava: Vzhajano kvašeno testo razvaljamo na pol centimetra debelo in ga potresemo z rozinami (ki jih prej namočimo v rumu/soku ali v obojem), zvijemo in damo v namaščen model, ki naj bo tolikšen, da testo sega do polovice. Vzhaja naj tako dolgo, dokler se model ne napolni. Pomažemo z jajcem in pečemo na 180° C eno uro.

Tadej Pasarič

Šarkelj kuharskega mojstra Tadeja ...

SVETOVNI IN MEDNARODNI DNEVI

In kateri je vaš najljubši?

Januar je eden tistih mesecev, ko ne gosti veliko svetovnih in mednarodnih dnevvov. Tokrat smo za vas izbrali tri.

Novo leto je praznik, ki ga praznujemo z 31. decembra na 1. januar. Prehod v novo leto po vsem svetu proslavimo z veličastnimi ognjemeti, ki trajajo tudi več kot deset minut.

Najlepši in najbolj znani so v Sydneyju, Rio de Janeiru in še v nekaterih večjih svetovnih mestih. Veliko ljudi vstop v novo leto proslavi kar doma, v družbi prijateljev in sorodnikov.

Svetovni dan religij

obeležujemo 16. januarja.

Razglasili so ga zato, da bi opozorili na verske razlike. Pri tem hočejo ljudi tudi osveščati, da bi spoštovali pripadnike drugih verskih skupnosti. V Sloveniji je za to kar dobro poskrbljeno, saj je v naši državi 43 registriranih

verskih skupnosti, s čimer smo tudi versko pluralna država.

Svetovni dan boja proti kajenju je zadnjega, torej

31. januarja. Na ta dan veliko organizacij osvešča ljudi, naj ne kadijo, saj kajenje in z njim povezane škodljive navade predstavljajo veliko nevarnost za naše zdravje. Na žalost je kadilcev v Sloveniji zelo veliko, tudi med mladimi, ki mislijo, da so s tem »frajerji«. Zaskrbljujoč je tudi podatek, da letno zaradi posledic

kajenja in njegovih slabih učinkov umre kar 650 tisoč prebivalcev Evropske unije. Kajenje je največkrat tudi povzročitelj kroničnih bolezni in astme.

Saša Klezin

USTVARJALNI KOTIČEK

Praskanka

Učenci podaljšanega bivanja v 3. razredu redno in z veseljem ustvarjajo. Njihove izdelke si lahko ogledamo tudi na šolskih hodnikih na razredni stopnji ali ob izhodu na šolsko igrišče. Za tokratno številko smo tudi za bralce pripravili nasvete, kako pripraviti praskanko.

Potrebujemo:

- gladek papir (od koledarja)
- rumenjak
- temno tempero
- lonček in čopič
- palčka (zobotrebec ali za ražnjiče)

Najprej gladek papir enakomerno prebarvamo s čopičem in pustimo, da se dobro posuši. Najbolje je, da pustimo stati en dan.

Naslednji dan izberemo motiv, dobro premislimo in začnemo praskati. Paziti moramo, da se ne zmotimo, ker ne moreš popravljati. Takšna je ene vrste praskanka. Obstaja še nekaj drugih, o katerih bomo pisala kdaj drugič.

Ana Cestnik

ŽIVLJENJE NEKOČ IN DANES

Šola

Pri pouku slovenščine smo imeli govorni nastop z naslovom Življenje nekoč in danes. Izbrali smo določeno temo in jo predstavili sošolcem. Sama sem se odločila za šolo, ker me je zanimalo, kakšna je bila nekoč. Pri tem so mi pomagali babici, mami in ati.

Nekoč ...

... so imeli do petega razreda imeli osem predmetov: matematiko, slovenščino, družbo, gospodinjstvo, glasbeni ter likovni pouk, telesno vzgojo in naravo. Učenci so nekoč obiskovali osemletno osnovno šolo.

Ko so prišli v peti razred, so poleg teh predmetov dobili še nemščino in angleščino. Ocene so imeli od drugega razreda dalje. Uporabljali so ravnilo in svinčnik, ko pa so prišli v osmi razred, so začeli pisati z naloginimi peresi, uporabljali so tudi en zvezek, ki so ga imeli za več predmetov. V eni učilnici so bili štirje razredi, poučeval pa jih je en učitelj. Imeli so tudi zelo stroge kazni: klečanje, lasanje, ostajanje v šoli po pouku ali pa so jih dobili s šibo po prstih. Te kazni so učitelji uporabljali, če so učenci zamudili k pouku, če so klepetali ali niso naredili domače naloge. Učitelji so bili strožji. S seboj so nosili palico in imeli so dovoljenje, da so lahko topli učence. V šolo so učenci hodili peš, tisti, ki so bili bolj oddaljeni od šole, so morali vstati zgodaj zjutraj. Šole so bile manjše, neprivlačne in manj prostorne. Malico so učenci pojedli pred učilnico na hodniku. Prinesti so si jo morali od doma. Največkrat so prinesli kos kruha, jabolko, fige ali orehe.

Danes ...

... imamo več predmetov, tudi izbirne. Ocene in angleščina nas spremljajo od 4. razreda. Danes učenci obiskujemo devetletko. Uporabljamo barvice, flomastre, različna moderna pisala. V eni učilnici je en

razred, ki ga poučuje en učitelj. Vsak predmet ima svojo učilnico in svojega učitelja. Kazni so danes manj stroge: podpisi domov, obvestila, pisni in ustni opomini ... Učitelji so danes manj strogi in nimajo dovoljenja za tepež učencev. Prav tako imamo organiziran prevoz v šolo in nazaj domov

za tiste, ki so bolj oddaljeni (avtobusi in kombiji). Šole so večje, lepše, modernejšie in bolj prostorne, saj imamo veliko učilnic in prostorov. Prehrano imamo zagotovljeno v šoli.

Besedilo Tjaša Ravnika,
risba Mark Vrbovšek Antloga

ŽIVLJENJE NEKOČ IN DANES

Šolanje v podružnični šoli na Reki

Vsak človek ob rojstvu nima znanja. Mora se naučiti jesti, hoditi in govoriti. Če se želi naučiti brati, pisati in računati, mora hoditi v šolo. Nekaj časa je bilo šolo treba plačati, a ko je Marija Terezija uvedla obvezno brezplačno šolanje za vse otroke, so jo obiskovali otroci revnih in bogatih staršev.

Moja dedek in babica sta hodila v šolo na Reki. Ta šola je bila zgrajena v 19. stoletju. Med drugo svetovno vojno je bila požgana in kasneje obnovljena. V šoli sta bili dve učilnici. V eni učilnici sta se učila dva razreda. Ko je eden delal tiho, je drugi delal glasno z učiteljem. Pouk je bil v dveh izmenah in tudi ob sobotah. Tla so bila lesena, iz desk, v razredu je bila tudi lončena peč. Učilnice so ogrevali na drva, ki so jih starejši učenci pripravili med poukom. Reditelji so prinesli v razred vodo in drva, brisati so morali tablo in mize. Otroci so pisali s svinčnikom ali z držalom, v katerega so namestili pero. Imeli so tudi nalivna peresa, ki niso bila takšna kot danes.

Ko je moja prababica hodila v šolo, so pisali na tablice s kredo. Ko je bila tablica polna, so jo zbrisali s krpo ali z gobo. Moja babica in dedek

sta že imela preproste zvezke, ki so bili zanju pravi zaklad. Otroci so takrat imeli zvezke za lepopis, kamor so črke in besede pisali še posebej natančno. V to šolo so hodili tudi otroci iz vasi Ojstro, Tevče, Olešče, Padež in otroci iz Male Breze. Če so bili poredni, so lahko vanje prileteli ključ od šole, zvezek ali kreda, klečati so morali na koruzi ali stati v temnem prostoru. Deklice so bile pozimi oblečene v krilo, jopico in predpasnike. Dečki so bili oblečeni v dolge hlače in srajce. Vsi pa so imeli obute gumijaste škornje ali usnjene čevlje. Poleti so bili dečki oblečeni enako kot pozimi, le da so v šolo prišli včasih bos. Dekleta so bila oblečena v lažje oblekice, prav tako kot dečki pa so prišle v šolo bose.

Besedilo Valentina Bezgovšek,

risba Larisa Knez

SLOVENŠČINA

Književni junaki v sliki

Učenci pri pouku slovenščine ne samo berejo in pišejo, temveč tudi rišejo. Tokrat vam predstavljamo risbe Larise Ortl in Mehmeda Zulića, ki sta ustvarjala na temo Grdega račka.

Mati raca vali ...

Mlade račke prikukajo na svet ...

Raček se zave svoje lepote ...

Moderni raček ...

NAGRADNO POTOVANJE

»Najbolj mi je bil všeč Big Ben«

Petra Maček je učenka osmega razreda v matični šoli Laško. Marljivo bere, zato med drugim obiskuje tudi bralno značko pri angleščini. V njenem okviru je bila izžrebana za nagradno potovanje v London.

Imela si veliko srečo, da si bila izžrebana. Kaj si sploh morala narediti za sodelovanje v nagradni igri?

Sodelovala sem pri bralni znački iz angleščine, ki se imenuje Knjižni molj. Tako kot vsi ostali sem tudi jaz prebrala tri knjige s seznama in potem rešila naloge o posamezni knjigi. Vsako leto namreč Oxford Center organizira bralno tekmovanje za učence in dijake. Vsi učenci, ki rešijo naloge, dobijo priznanja in bone za nakup knjig. Izžrebani učenci pa potujejo s turistično agencijo Twin v London.

Kako si se počutila, ko si izvedela, da boš odšla v London? Si to sploh pričakovala?

Tega seveda nisem pričakovala, saj so v žrebanju sodelovali učenci iz vse Slovenije, pri čemer je bila pri žrebu pomembna predvsem sreča. Ko mi je učiteljica povedala, da so me izžrebali, nisem mogla verjeti, bila sem popolnoma presenečena, saj je bilo iz vse Slovenije izžrebanih le sedemnajst učencev.

V London si šla s svojo mentorico in razredničarko Otilijo Dremel. Kako se je začelo vajino potovanje?

Bil je četrtek in zjutraj sem šla normalno v šolo. Popoldne sem se z učiteljico odpeljala na Letališče Jožeta Pučnika, kjer so že bili zbrani tudi ostali srečneži in njihovi spremljevalci. Pripravili smo se na let in kmalu smo bili v zraku. Polet ni bil preveč dolg. Skozi okno sem opazovala, kako smo prečkali morje in nad Londonom zaokrožili proti letališču. Od tam smo se z avtobusom odpeljali do hotela in kmalu utrujeni od poleta tudi zaspali.

Ker ste prispeli zvečer, si mesta niste mogli ogledati, a vendar – kakšni so bili tvoji prvi vtisi?

Mesto se mi je zdelo ogromno in drugačno. Najbolj mi je bil všeč Big Ben, ki sem ga do zdaj videla le na fotografijah.

Potovanje je trajalo od četrтка do nedelje. Kako je izgledal posamezen dan?

Zjutraj smo se zbudili in pozajtrkovali. Potem smo se odpravili po mestu in si ogledovali znamenitosti. Večinoma smo se vozili s podzemno železnico, veliko pa smo prehodili peš. Kosilo smo po navadi pojedli kar v McDonaldsu, poskusili pa smo tudi ribo s krompirčkom, ki je tipična angleška jed – Fish and Chips. Posamezen dan je hitro minil in kmalu je bil čas za spanje.

London je znan po znamenitostih. Katere ste si ogledali?

Kot sem že povedala, smo videli zvon Big Ben oziroma Elizabetin stolp, ki je ena najbolj znanih zgradb v mestu. Obiskali smo narodno galerijo in naravoslovni muzej. Šli smo tudi v muzej voščenih lutk Madame Tussauds in videli veliko filmskih zvezd, športnikov, pevcev, kraljevo družino ... Stali smo na griniškem poldnevniku in preskusili, kako velik je čevelj (foot). Zelo zanimivo je bilo potovanje z ladjico po reki Temzi, od koder smo videli prav vse znamenitosti. Seveda nismo spregledali niti znamenitega kolesa London Eye niti Buckinghamske palače, kjer živi britanska kraljeva družina, pri čemer smo si ogledali tudi menjavo straže.

Potovanje se je končalo v nedeljo. Sledila je pot domov. Kakšna se ti je zdela ta izkušnja?

Bilo mi je zelo všeč, sploh nisem mogla verjeti, da sem tam. Tega sem se začela zavedati šele čez nekaj dni. Od znamenitosti mi je bil najbolj všeč Big Ben, sicer pa me je celo mesto očaralo. Bilo je okrašeno, lahko smo nakupovali na božičnih stojnicah, v najbolj prestižnih ulicah – Oxford Street, Covent Garden in Leicester Square. Vsekakor bi še šla na takšno potovanje.

Hvala za razgovor. Branje se torej plača! Reading pays.

Saša Klezin in Otilija Dremel

London v fotografijah

